

σμένη σε μιά οράνια Έκσταση, ούτε πρόσχε πειά τ' σπάνια πράγματα πού τόσο τ' αγαπούσε και τ' φροντίζε άλλοτε. Δέν της έκαναν πειά καμιά έντύπωση, ούτε ή ανεκτήριχη ζωογραφία, ούτε τ' αγαύματα τ' φιλιτυνίσια, ούτε τ' συντερήσια και ομάλτινα κουτιά, ούτε τ' πολύτιμα βάζα και τ' πολυτελή ήφισματα. Τι ήσαν όλα αυτά; Πράγματα χωρίς αξία πειά? Ναι, για την Ντόνα Καμείλια όλοι αυτοί οι θρωαυοί δέν άξιζαν όσο ένα μικρό χρυσαράκι άρ' αυτά πού πατούσε το άλογο του άγαπημένου της... 'Ο πατέρας της έλειπε από καιρό στην 'Ανατολή, όπou είχε πάει για ν' αγοράσει μιά άλλα σπάνια πράγματα, και ή Ντόνα Καμείλια ήταν τώρα μόνη αυτή κυριαρχή στο ήγειμονικό τους μέγαρο. Δέν έπέτρεπε πειά σε κανένα σοφο να πάη να θαιμάση και να μελετήση τις σπάνιες συλλογές τους, όπως άλλοτε.

Και αυτή, ή τόσο άπλη και άδιαφορη, ήρνε μονομαία κομηγή και φιλάφορη, "Όλη μέρα στολιζόταν, όλη μέρα δοκιμάζε αιδέρια φορέματα από γάδες χρυσοκεντημένες, κορδέλλες ζωογραφιστές, κοσμηματα διάφορα. 'Η ύπερήτριές της όλη μέρα την έντιναν και την καλωπιαν και τ'ι στολίζαν σάν μιά βασιλίσσα των παραμυθιών. Και είχε γίνει τόσο είδημη, αυτή πού ήταν τόσο σιωπηλή...Τραγουδούσε, γελούσε, χορούσε...

'Αλλά όσα περνούσε ο καιρός, τ' άνη στο δέντρο λιγότευαν. Με δυσκολία ο ίππότης τώρα κατούθυναν να κόβη τους κλώνους, γιατί είχε κόψει όλους όσους μπορούσε να φθάση, επάνω άρ' τον τοίχο.

Και ή Ντόνα Καμείλια διάταζε να γραιοίσουν άρκετο μέτρο άρ' τον τοίχο, για να μπορή να κόβη ο ίππότης, χωρίς κανένα κόπο, τους άνθισμένους κλώνους.

"Όταν έφθασε πάλι ή ήμέρα των γενεθίων της βασιλοπούλας, ή Ντόνα Καμείλια έκοψε λίγα λουλουδία, αυτή τή φορά, από το σπάνιο δέντρο, και μέσα σ' ένα άνθισμένο πανέρι, πήγε και τ' πρόσφερε στη βασιλοπούλα. Και αυτά άκόμη τ' λίγα άνθη, με λήλη και άδελά της σχεδόν, τ' έκοψε από το δέντρο, γιατί όλα πειά τ' πολύτιμα λουλουδία τον έπρεπε ν' άνήσυχον μόνο στο λατρευτο ή το ήπότη.

'Η βασιλοπούλα, πού αυτή την ήμέρα έβλεπε τ' δέκα έφτά της χρόνια, φορούσε ένα φόρεμα χρυσό και είχε πλεγμένα τ' χρυσά της μαλλιά με μακρινές σειρές από μαργαριτάρια πολύτιμα. Στο παρόμοιο δάχτυλο του άριστερου της χεριού φορούσε ένα δαχτυλίδι με σάφειρο μεγάλο και γλυκόχρωμο, σάν τ'α γαλάζια της μάτια.

—Με συγχωρείτε, της είπε ή μαρομάτα άρχοντοπούλα, προσφροντάς της τ' λουλουδία μέσα στο άσημη πανέρι, με συγχωρείτε, βασιλοπούλα μου, γιατί έφτος σας φέρον τόσο λίγα άνθη...

'Η βασιλοπούλα την δέχθηκε, χαμογελώντας.

—Μη στενωχρωσικά καθόλου γι' αυτά, άρχοντοπούλα μου, της είπε. Εγώ μάλιστα πρέπει να σας ζητήσω συγγνώμη. Εγώ φταίω άν το δέντρο σας δέν έχει έφτος πολλά λουλουδία, σάν άλλοτε. 'Ο άγαπημένος μου άραβιονιστιός, πού έφερε τόσο τ' αγαπό αυτά τ' σπάνια άνθη, έκοψε κάθε μέρα ένα κλώνο από το πολύτιμο δέντρο σας και μού τόν έστειλε κάθε πρωί, για να μού αποδείξη ότι μ' αγαπά και με σεκατεία μόλις ξυπνήσῃ... Λοιπόν, σας παρακαλώ, άρχοντοπούλα μου, συγχωρόστε τον, αφού τ' έκανε για την αγάπη μου!

Με την καρδιά γεμάτη πόνο και άγνια, γλομή σάν τ'α λουλουδία της, ή Ντόνα Καμείλια ήσυχλάρηε μαρυστά τ' βασιλοπούλα, φίλησε τον σάφειρο του δαχτυλιδιού της πού ήταν το δαχτυλίδι των άραβίων της, και είπε :

— "Όλα τ' άνθη του δέντρου μου είναι δικά σας, χαριτωμένη μου βασιλοπούλα, και, παρακαλώ πολύ την ήψηλότητά σας, να πη στον τραινερηγμένο της άραβιονιστιό να έρξεται, σάν πάντα, κάθε πρωί, να κόβη ένα μερομένο κλώνο από το δέντρο.

Και ή δυστυχισμένη άρχοντοπούλα έφυγε σιγά—σιγά, ύποχωρηστικά στην άρχη, όπως άπαιτεί ή έθιμοτυπία, για να γνοση τις πλάτες της στη βασιλοπούλα. Βγήκε έτσι από το παλάτι, κλονιζόμενη, σέβοντάς πίσω της την ούρα του βελούδινου φορεμάτος της. Ούτε στους ίππότες που την πλησίαζαν, ούτε στους εγγενείς αιδικούς είχε διάθεσι να μιλήση...

Μπήκε μέσα στο πολυτελές της

άμαξι κ' έπεσε μισολογυθισμένη επάνω στο μεταξωτά μιλύλαρια. "Όλα της φανόντισαν τώρα μαύρα και σκοτεινά. "Όταν πήγε στο μέγαρό της και κυττάχτηκε στον καθρέφτη της, τρώμαξε!

'Ηταν σάν να είχε γεράσει ή δυστυχία κατά είκοσι χρόνια!... Τού κόπου ή ύπερήτριές της προσπαθούσαν να την ανακουφίσουν από τον μυστικό πόνο πού την σκότωνε σιγά—σιγά. Δέν ήθελε πειά ούτε να ίδη τ' ώραία φορέματα και τ' στολιδία της. Σαναφάρησε το άπλό λευκό της φόρεμα και δέ στολίξε ούτε με μιά χρωματιστή κορδέλλα τ'α λουλούδια της μαλλιά! Μά ούτε είχε δύναμη ν' επιθυμία να ξανααχισθί την πρώτη της ζωή, ανάμεσα στους θρωαυούς του πατέρα της. Δέν ήθελε πειά να βλέπη τίποτε, τίποτε άλλο, εκτός από τον έρωτά της!

Με κόπο όμως πήγαινε τώρα κάθε πρωί στο παράθυρο κ' έβλεπε τον ίππότη πού έκοβε, σάν πάντα, ένα άνθισμένο κλώνο από το δέντρο της.

Το δέντρο αυτό άνθιζε από την άρχη της άνείξεως ως τ' μέσα του φθινοπώρου. 'Ηταν άνθισμένο όλο το χρόνο σχεδόν. 'Αλλά μαζί με κάθε κλαδι πού έκοβε τώρα ο ίππότης, της φανόνταν της ξανθής και μαρομάτας άρχοντοπούλας πώς έκοβε και κάτι από τή ζωή της... 'Έλιονε σιγά—σιγά και κάθε μέρα γινόταν όλοένα και πιο άδύνατη,

και πιο χρωασμένη. Και έτσι στο τέλος έφτασε μιά μέρα πού δέν είχε πειά δύναμη ή άρωσθη από αγάπη και οδύνη άρχοντοπούλα, ούτε ως το παρόθυρο της να σωθή. Έμενε διαρκώς έαλωμένη στο κρεβάτι της και δέν έλιζε πειά να σηκωθή ποτέ. Τότε διάταξε και τοποθέτησαν απέναντι στο κρεβάτι της το μεγάλο της καθρέφτη, έτσι ώστε να καθρεφτιζεται μέσα σ' αυτόν το παράθυρο και όλα όσα εφαινοντο από αυτό, ο ούρανό, το δέντρο, ο τοίχος...

'Ετσι κάθε πρωί, την ίδια ώρα, γινόταν μέσα στον καθρέφτη και ή λατρευτή όπτασία: 'Ο ίππότης πού, άνεθασημένος επάνω στ' αλογό του, έκοβε έναν κλώνο. Και έτσι αυτός, χωρίς να τ'ό ξέρη, έπαιρνε κάθε μέρα κ' ένα κομμάτι από τή ζωή της.

Κι' έφθασε ή ήμέρα, πού δέν είχε άπομείνει πειά στο δέντρο παρά μόνο ένα κλωνάρι άνθισμένο. 'Ηταν μιά μέρα φθινοπωρινή, κ' ο ούρανό ήταν συννειασμένος. 'Από τή χαρηνική, ή Ντόνα Καμείλια, με μάτια λάμποντα από τόν πόνετο, κυττάζε μέσα στον καθρέφτη, παραμυθωνόντας με άγνια τον έρχομο του άγαπημένου... "Ω, με τέτοια άγνια δέν τον περμεινε ποτέ!... 'Επί τέλους φάνηκε μέσα στον καθρέφτη το μαργαίο και χιλιόσθητο όραμα... 'Ο ίππότης σταμάτησε, σάν πάντοτε, να κόβη τον κλώνο, έστειλε ένα άπαχωρητιστήριο φίλημα στο δέντρο κ' έφυγε.

Στον καθρέφτη τώρα δέν εφαινοτο τίποτε άλλο, παρά μόνο τ'α γροίξια σέννεα του ούρανού και τ'α δίχως άνθη κλωνιά του δέντρου πού έτραιναν...

'Η Ντόνα Καμείλια τότε έκλεισε τ'α μάτια της πού ήσαν γεμάτα από την λατρευτή όπτασία, γι' πάντα.

Δέν τ' άνοιξε ποτέ πειά, γιατί γι' αυτή δέν ύπηρχε σε όλο τον κόσμο τίποτε πού ν' άξιζη τον κόπο να τ'ο κυττάξη...

Τ'α λουλουδία του έξωτικου δέντρου είχαν τελειώσει... 'Ο ίππότης δέν περνούσε πειά...

"Έτσι ή ζωή δέν είχε για την εγγενικά άρχοντοπούλα καμιά άξια... Είχε προτιμήσει το θάνατο....

ΟΜΙΛΟΥΝ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

'Η ήδονή μοιάζει με το σκόλλο. "Αν την διώξης, φεύγει. "Αν την τιάσης, μένει.

Τ' ο σ η π ο ς
Στις σκέψεις ενός μικρού παιδιού βρισκονται πολλές φορές ή σοφότερες ιδέες.

Β α ρ θ ε λ ε μ υ

Το κεφάλαιο της εντυχίας κάθε άνθρώπου αυξάνεται άναλόγως της εντυχίας πού παρέρχη στους άλλους.

Β ε ν θ α μ

Ούτε στους ίππότες πού την πλησίαζαν, ούτε στους εγγενείς αιδικούς είχε διάθεσι να μιλήση...

